

достъ надежди" се впуска въ дълтъ път младъ юнакъ, „безъ да мисли за прѣмъжди или ненадѣйна смъртъ“. Но тя го настига, тъкмо когато душата му е унесена въ мечти за бъдещето, и когато излива радостта си въ пѣсень срѣдъ зелената гора, надъ която трепти изгрѣващото слънце —

Вижте въ тоя свѣтъ лъжовенъ,
Какъ се грижимъ за имотъ,
Зарадъ добрини свѣтовни
Не си жалимъ ни животъ.

Губимъ се насамъ-нататъкъ,
Ставаме на всичко робъ,
А животътъ ни е краткъ
Сетнината ни е гробъ.

Лъжа и суета е всичко, що става по свѣта, и на никакъвъ обѣтъ не може да се върва.

Той много добрини
Се врече да направи;
Честта го посѣти,
И той за тѣхъ забрави...

„Вредъ по свѣта царува въвъ хората злото“ и на нищо добро и свѣтло не може да се опре измъчената човѣшка душа.

Интересно е и друго сходство съ Яворовъ: противоположението на външния „прѣкрасенъ майски день“ съ вътрѣшната ледна нощъ. И у двамата остава вънъ свѣтлината, радостниятъ май на живота, а вътрѣ — черната убийствена самота съ всичкитѣ ѝ чудовишни порождения. „Менъ само не развеселява тази природна веселба“ — би казалъ и Яворовъ. Защото душата мълчи — „и много, много азъ мълчахъ“ — потънала въ своя хаосъ. Това не е плитко безсилie, не е леко отчаяние и самодоволна самота. Животътъ е познатъ съ властта на своя викъ, но не само неговата властъ е надъ душата. Тя знае златнитѣ лъчи на слънцето, разливани „съсъ щедра дѣсница“ и измамливитѣ обѣщания на лъскавитѣ утрени вари надъ зелената гора или неутѣшителната приятностъ на пролѣтнитѣ дни —